

Agátka

Po Vánocích jsem si pořídila starou „skládačku“ pro rychlejší přepravu po městě. Když jsem se vydala trávit prázdniny do Brna, cesta vlakem mi pod nohy hodila klacík v podobě starého vlaku. Vagon byl od nástupiště tak daleko, že jsem musela požádat průvodčího o pomoc, jinak by mi kolo zarazilo řídítko do čela.

Když jsem zabořená do sedačky vydýchávala náročný manévr, vzpomněla jsem si na vozíčkáře. Jak šíleně komplikovaný život mají. Proč se dřív při modernizaci na handicapované nemyslelo?

Tato otázka se stala podtitulem mých cest v ulicích Brna na kole jménem Agáta. Začala jsem si všímat detailů, které mi dříve unikaly. Absence nájezdů na chodníky má být černý humor? Někdo se potajmu dívá na bezradné vozíčkáře a procvičuje si bránci? A co teprve semaforey bez zvukové signalizace! Nevidomý člověk, který nemá dost kuráže se spolehnout pouze na svůj sluch, zde může stát nespočet minut, než se objeví nějaká spása...

Ale abych pouze „nebrblala“, mám na srdci i pozitivní postřehy, při kterých se mi nejednou zvedly koutky do úsměvu. Kousek od nádraží funguje skvělý podnik „BAJKAZYL BRNO“. Je zde kavárna, cyklojílna, rozmanitá kulturní scéna. Jde o sociální podnik Ratolesti Brno. Zaměstnává lidi, kteří jsou na běžném pracovním trhu jakkoli znevýhodněni.

Bajkazyl je mému srdci nejbližší, ale zaregistrovala jsem i spoustu dalších podniků a obchůdků, které pomáhají. A opravdu mě tento sociální boom těší. Stejně jako bezbariérový vlak směr Praha, do kterého Agátka vyjela bez bolesti.

Alžběta Neničková, 4. AP